

<https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/14719037.2018.1430248?journalCode=rpxm20>

7. United Nations Economic Commission for Europe Innovation in the Public Sector. United Nations. New York and Geneva. URL: https://unece.org/DAM/ceci/publications/Innovation_in_the_Public_Sector/Public_Sector_Innovation_for_web.pdf

Лілія КОВАЛЕНКО

аспірантка кафедри місцевого самоврядування та розвитку територій, Навчально-науковий інституту публічної служби та управління ДУ «Одеська Політехніка»

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПІДХОДИ ДО ІННОВАЦІЙ У СФЕРІ НАДАННЯ СОЦІАЛЬНИХ ПОСЛУГ В КРАЇНАХ ЄС: ДОСВІД ДЛЯ УКРАЇНИ

Тези підготовлено в межах наукової теми «Сучасні інновації в системі публічного управління в умовах глобалізаційних ризиків та кризових явищ» і стосуються аналізу сучасного розуміння інновацій в сфері надання соціальних послуг. З огляду на зростання соціальної та економічної нерівності в умовах ризиків та криз, надання соціальних послуг характеризується як універсальне явище, що не залежить від соціального чи економічного статусу одержувачів.

Аналіз наукових вітчизняних та зарубіжних джерел свідчить про відсутність єдиного розуміння запровадження інновацій в сфері надання соціальних послуг. В країнах ЄС, переважній більшості, наукові пошуки здійснюються в рамках інтерактивної моделі інновацій державних послуг або моделі співпраці, в якій громадяни займають центральне місце в процесі інновацій [1–6]. Узгодження інтересів учасників, в рамках даної моделі, відбувається на основі врахування різноманітних форм інновацій, в тому числі інновацій в умовах цифровізації.

Основними концепціями в країнах ЄС, які відповідають цьому напряму є концепції партнерства. В основі теоретичного дослідження покладено дві концепції – це теорія публічного управління та теорія соціальної інновації в контексті соціальної політики та добробуту. В зарубіжній науці досліджується широка і глобальна проблематика в межах концепції «моделі інновації»: зарубіжні моделі надання соціальних послуг: механізми контролю при наданні соціальних послуг, що розроблені за сприянням Світового банку в рамках проекту «Модернізація системи соціальної підтримки населення»; вивчення та адаптація інноваційних підходів та сучасних інформаційних технологій, які унеможливають порушення законодавства у сфері надання соціальних послуг.

В контексті цих теорій в українській науці досліджуються: правове регулювання сфери соціальних послуг та соціального захисту населення; організація системи надання соціальних послуг територіальних громад в умовах воєнного стану; оптимізація процесів надання соціальних послуг в умовах кризи та управлінських ризиків; організація роботи соціальних сервісних служб в умовах воєнного стану. Інновації в сфері надання соціальних послуг (в умовах воєнного стану) стосуються: визначення правового регулювання сфери надання соціальних послуг в умовах воєнного стану; розвитку якісних соціальних сервісів за принципом їх максимальної доступності для отримувачів.

В зарубіжних дослідженнях акценти робляться на концептуальних засадах впровадження системи надання якісних соціальних послуг як комплексу наукових, організаційних та технологічних заходів. В цих межах інновації стосуються: сервісності соціальної інфраструктури територіальних громад; наголошується на вивченні антикризових принципів управління в соціальній сфері; акценти робляться на інноваційних підходах до організації надання соціальних послуг; на колективній управлінській інновації, яка передбачає залучення органів публічної влади та громадських організацій до вирішення проблем у соціальній сфері за допомогою наукових та технічних засобів на засадах партнерства.

Отже, перспективними напрямками щодо запровадження інновацій для української практики публічного управління та адміністрування на основі врахування кращого зарубіжного досвіду країн ЄС визначено:

- підвищення рівня ефективності надання соціальних послуг на основі покращеної скоординованої діяльності соціальних служб;
- соціального замовлення як чинника встановлення взаємодії держави, бізнесу та громадянського суспільства в процесі модернізації наявної системи соціальних послуг на засадах партнерства;
- використання методу планування та визначення потреб щодо надання соціальних послуг на рівні територіальних громад (на основі спільного проектування).

Список використаної літератури

1. New Service Models in Social Care. Loti. URL: <https://loti.london/projects/new-service-models-in-social-care/>
2. Fox A., King E. Growing innovation in social care. National Voices. 2019. URL: <https://www.nationalvoices.org.uk/blogs/growing-innovation-social-care>
3. Langer A., Eurich J., Güntner S. Innovation in Social Services. A Systematizing Overview based on the EU Research Platform INNOSERV. 2019. URL: <https://link.springer.com/book/10.1007/978-3-658-05176-1>
4. Eurich J. Innovative Social Services platform. URL: <https://cordis.europa.eu/de>
5. Putra F. Perspective 1: Crisis Management in Public Administration. Planning Forum UT. URL: <https://cutt.ly/WKHfMUI>
6. Havas A., Molnár G. A Multi-Channel Interactive Learning Model of Social Innovation. CERS-IE Working Papers / Budapest: Institute of Economics, CERSURL. 2020. Vol. 24. URL: https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=3621381

Марія КРАСІЙ

к.ю.н., доцент кафедри публічного управління та адміністрування, Івано-Франківський національний університет нафти і газу

ПРОСУВАННЯ СУДДІВ ПО СЛУЖБІ: ДОСВІД КРАЇН ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Забезпечення ефективною, дієвою та неупередженою національною системою правосуддя є пріоритетним завданням кожної правової держави, яка визнає захист прав та законних інтересів людини і громадянина найвищою соціальною цінністю.

Міжнародними стандартами, серед яких, зокрема: Рекомендації CM/Rec(2010)12 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам щодо суддів: незалежність, ефективність та обов'язки від 17.11.2010 [1] та висновки Консультаційної ради європейських суддів (далі – КРЕС) з питань статусу суддів та здійснення судьями своїх функцій [2], встановлено, що оцінювання судді під час його призначення або просування по службі має здійснюватися на підставі чітких, об'єктивних та прозорих критеріїв, безпосередньо пов'язаних з моральними якостями та професійними здібностями судді; критерії оцінювання не можуть бути дискримінаційними. Відповідно до Основних принципів ООН щодо незалежності судових органів будь-який метод добору суддів повинен гарантувати недопустимість призначення судді на підставі неправомірних мотивів, а просування суддів необхідно здійснювати виключно з урахуванням об'єктивних факторів, у тому числі особистих здібностей, моральних якостей та досвіду [3]. Відповідно до чинного законодавства України призначення та просування судді по службі здійснюється у формі нормативно визначеної процедури на підставі оцінки: 1) компетентності (професійної, особистої, соціальної); 2) професійної етики; 3) добросовісності.